

MEĐUNARODNI KONKURS ZA IZBOR AUTORSKOG
TIMA, KONCEPTA I SADRŽAJA CRNOGORSKE
POSTAVKE NA 17. MEĐUNARODNOJ IZLOŽBI
ARHITEKTURE U VENECIJI 2020. GODINE

CO
NT
AC
TU

KAKO ĆEMO ŽIVJETI ZAJEDNO?
KA TRANSAKTIVNOJ PROSTORNOJ PERCEPCIJI

ČLANOVI TIMA

BOJANA RASPOPOVIĆ

ARHITEKTICA

OBRAZOVANJE

- Osnovne i specijalističke studije - Arhitektonski fakultet, Podgorica - Univerzitet Crne Gore - 2012-2018
- Magistarske studije - Arhitektonski fakultet, Podgorica- Univerzitet Crne Gore - 2019-

Bojana Raspopović rođena je na Cetinju (1994). Završila je arhitekturu na Arhitektonskom fakultetu u Podgorici. Trenutno je student magistarskih studija na Arhitektonskom fakultetu Univerziteta Crne Gore. 2016. godine započinje svoje radno iskustvo u projektantskim biroima radeći kao arhitekta. Šireći svoje polje interesovanja počinje da se interesuje vještačkim i prirodnim osvjetljenjem pa svoje radno iskustvo upotpunjuje i u toj oblasti kao dizajner rasvjete. Učesnica je mnogih projekata i seminara iz oblasti arhitekture, rasvjete i zaštite kulturnog naslijeđa. Dio je tima koji organizuje i realizuje međunarodnu radionicu "Kulturni dijalog - AKA". Saradnik je pobjedničkog rješenja međunarodnog konkursa za urbanizaciju prostora Sadine u Podgorici, koji je kasnije dobio mnoga priznanja. U svom diplomskom radu, a sada i u magistarskom radu bavi se problematikom praznine i memorije prostora, eksperimentalno proučava nove kompase javnih prostora sa posebnim akcentom na privremenom u prostoru.

✉ bojana.raspovic@gmail.com

📷 visualnotes_

BRANKA VUJOVIĆ

ARHITEKTICA

OBRAZOVANJE

- Osnovne i specijalističke studije - Arhitektonski fakultet, Podgorica - Univerzitet Crne Gore - 2012-2018
- Magistarske studije - Arhitektonski fakultet, Podgorica- Univerzitet Crne Gore - 2020 -

Branka Vujović rođena je na Cetinju (1993). Završila je arhitekturu na Arhitektonskom fakultetu u Podgorici. Trenutno je student magistarskih studija na Arhitektonskom fakultetu u Podgorici. Od 2016. godine aktivno radi u projektantskim biroima kao arhitekta, dok je trenutno angažovana na projektima u Centru za konzervaciju i arheologiju Crne Gore. Učesnica je mnogih projekata i seminara kako iz oblasti arhitekture tako i iz oblasti zaštite kulturnog naslijeđa. Dio je tima koji organizuje i realizuje međunarodnu radionicu "Kulturni dijalog - AKA". U slobodno vrijeme bavi se pručavanjem razvoja psihologije čovjeka i dostignuća u oblasti "neuroscience", kao i o pitanjima prostora i veze čovjeka i prostora.

✉ branka.tina.vujovic@gmail.com

📷 branka_tina

ANJA MARKOVIĆ

ISTORIČARKA UMJETNOSTI

OBRAZOVANJE

- UDG, MA « Teorija savremene umjetnosti » 2017-
- Filozofski Fakultet, Univerzitet u Beogradu - Istorija umjetnosti, 2012 - 2017

Anja Marković rođena je u Baru (1993). Završila je Istoriju umjetnosti na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Beogradu a trenutno je na master studijama na Fakultetu umjetnosti Univerziteta Donja Gorica. Radi u Centru savremene umjetnosti Crne Gore. Učesnica je mnogih projekata, seminara i kustoskinja mnogih izložbi. Učesnica je svečana akademija posvećena Milu Milunoviću u SANU-u (novembar 2017), članica žirija Tradicionalne izložbe ULUCG za dodjelu nagrade "Milunović, Stijović, Lubarda" (2019), mentorka u okviru IPA projekta Monet pod Ministarstvom kulture Crne Gore (jun 2019) i kustoskinja izložbe Gordane Kuč u okviru umjetničkog festivala Dunavski dijalozi u Novom Sadu (septembar, 2019). Živi i radi u Podgorici.

✉ anjamarkovic93@gmail.com

📷 an.mar

Početak ove godine preplavile su nas apokaliptične fotografije, prijeteći naslovi i nimalo svijetle predikcije budućnosti. Ljudska hiperprodukcija dovela je do novih pojava, pojmova i problema sa kojima se danas moramo baviti. Traženje novih rješenja je postao imperativ. Priroda koja je sve velikodušno trpjela, sada se snažno pobunila. Čovjek je kriv.

Okrećući se sve više tehnologiji i jednostavnim rješenjima koje ona nudi, čovjek je izgubio sebe, zapostavio svoj odnos sa prirodom ali i sa drugim čovjekom. Prvi put se samoća pojedinca u prepunom gradu ljudi prepoznaje kao suštinski problem naše egzistencije.

Osvjestiti sebe početak je odgovora na sve probleme. Samo tako postaćemo svjesni i naše okoline i naših odnosa. Potrebno je vratiti se osnovnim vrijednostima koje nas čine ljudima i koje su nam suštinski neophodne kao svjesnim, intelektualnim i duhovnim bićima. Sve te vrijednosti i težnje mogu se svesti metaforički na dodir.

c o n t a c t u

Latin *contactus*, from *contingō* (“I touch on all sides”), from *tangō* (“I touch”)

c o n

Latin prefix *con-*, from *cum* (“with”).

t a c t u s

Latin *tāctus*, >> (“the sense of touch”).

t u

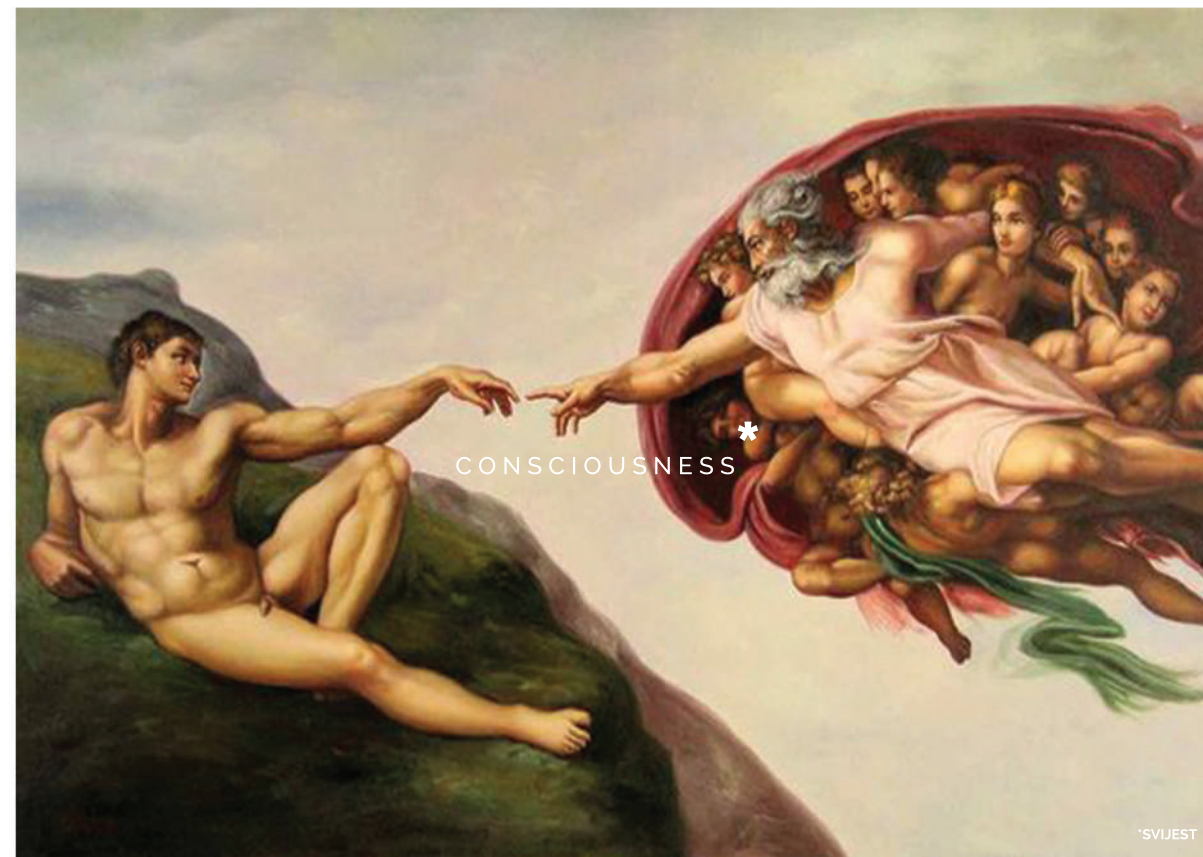
Latin *tu*, >> (“you”).

Preko dodira postajemo svjesni stvarnosti, bolje je shvatamo i pomoću dodira ostvarujemo neposrednu bliskost sa našom okolinom. **Interakcija je osnova života.** Priroda, pa i čovjek kao njen dio, zavisi od nje. Samo u interakciji se stvara novi i opstaje postojeći život. **Dodir je realnost.** Dodir čovjeka sa čovjekom duboko je ukorijenjen u svim kulturama – on je osnova i prilikom prvog susreta u rukovanju, pozdravnom poljupcu ili zagrljaju. Dodir prirode i čovjeka u njemu budi povezanost sa svijetom oko sebe, ali i integriše i osnažuje čovjeka kao pojedinca.

Dodir ne shvatamo samo fizički, on metaforički predstavlja mnogo više. Dodir metaforički zna zamijeniti osjećaj, emociju, kontakt, iskustvo, prosvjetljenje, memoriju, reakciju, interakciju pa čak i za druga čula poput mirisa, šuma, pokreta.

consciousness is the true gift that a creator can give its creature

Umjetničku slobodu koju smo sebi dozvolile kao simbolički odgovor na postavljeno pitanje, koncipirano je na vrijednostima koje smo prepoznale kao suštinske i nezamijenjive vrijednosti čovjeka. Uviđajući da smo se kao vrsta odmakli od sopstvene meta pozicije, biti, esencije, taj pređeni korak u pogrešnom pravcu jedino je moguće vratiti unazad ukoliko mi, kao svjesni pojedinci postanemo i savjesni – prema sebi, prema bližnjemu, okolini i ostatku planete, jednako odgovorni prema živom kao i neživom. Samo kroz dodir koji u nama budi osjećanja mi možemo shvatiti šta je to što nam iskonski treba a šta je farsa kojom popunjavamo praznine. Upravo zbog toga, rad je koncipiran kao interaktivna instalacija koja posmatrača poziva da sa jedne strane, šetajući kroz prostorije doživi dodir na drugačiji način. U prostoru paviljona navodimo posjetioca da prolazi kroz striktno određen prostor, dok prostor aktivno reaguje na prolaznika. Različitim dimenzionisanjem struktura u paviljonu metaforički predstavljamo dodir u svoj njegovoj šarenolikosti. Upotrebom reflektivnih površina u paviljonu postiže se efekat beskonačnosti, ali se postavlja i pitanje realnosti samog odraza. Uvođenjem djelimičnih digitalnih efekata predstavljamo ekspanziju virtuelnog svijeta koji postaje sastavni dio čovjeka.

Cilj paviljona nije odgovor na postavljeno pitanje, već provokacija pojedinca na zajedničko razmišljanje o zadatoj temi.

Samo ujedineni u zajedničkom cilju u rješavanju problema možemo doći do odgovora kako ćemo živjeti zajedno.

